

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐτήσια δρ. 10.—
Ἐξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μ. νός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτήσια φρ. χρ. 12,50
Ἐξάμηνος 6,50
Τρίμηνος 3,50

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰουνίου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 40όν. — Ἀριθ. 30

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' NEVES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ἀρχισαν ἀμέσως νὰ σκάβουν στὸ μέρος ποῦ τοὺς εἶχε δεῖξῃ ὁ σκύλος· καὶ σὲ λίγο ἡ ἀέρινη ξεσκέπασαν τὸ σῶμα ἐνὸς ἀνθρώπου. Ἀλλ' αὐτῇ τῇ φορᾷ, ἡ βοήθεια ἐφθανε ὀργά· Ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος ἦταν πιά νεκρός. Κι' οἱ οἱ ἀνατρίχιασαν, ὅταν ἐγγώρισαν τὸ λυκίσιο πρόσωπο τοῦ Ροῦ Βλάσκου.

Ὅταν ἐβεβαιώθηκαν πιά πῶς εἶχαν ἐμπρός τους ἓνα πτώμα, παγωμένο κι' ἀπὸ τὸ χιόνι κι' ἀπὸ τὸ θάνατο, ὁ Δεμπόν, κυττάζοντάς το μετ' οὐλοῦ καὶ μετ' συγκίνησι, εἶπε :
— Δυστυχισμένος ἀνθρώπος !.. Πολλὰς φορές ἐπιβουλεύθηκε τὴ ζωὴ μοι, ἀλλὰ

«Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἦταν νεκρός. . . »
(Σελ 193, στ. α'.)

τὸν συγχωρῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς. Ἀς τὸν συγχωρήσῃ κι' ὁ Θεός !

— Ὅλοι τὸν συγχωροῦμε ! εἶπε μ' ἐπισημότητα ὁ στρατηγὸς Μπόλδ. Ὅσο κακὸς κι' ἂν ἦταν στὴ ζωὴ του, πάντα ἦταν ἄνθρωπος σάν κι' ἐμᾶς. Δὲν πρέπει νὰ φάμε τὸ λείψανό του νὰ τὸ φάνε οἱ λύκοι καὶ τὰ κοράκια. Ἀς τὸ θάψουμε χριστιανικά.

Ἐμείναν μερικοὶ χωρικοὶ γιὰ τὸ τελεῖται αὐτὸ καθήκον πρὸς τὸν νεκρὸ κι' οἱ ἄλλοι κατέβηκαν στὸ χωριό.

Τέτοιο ἐστάθηκε τὸ τέλος τοῦ ἀρχιλή-
στοῦ Ροῦ Βλάσκου, ποῦ τόσον καιρὸ τρομοκρατοῦσε ὅλη τὴν Ἀργελή.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὅταν ὁ Δόναλδ κι' ὁ Δάγκλας ἔμαθαν τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τοῦ κ. Μπράιττων, ἐδοκίμασαν τὴ μεγαλήτερή ἐκπλήξι καὶ χαρὰ. Χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν, εἶχαν κατακτῆσθαι τὴ φιλίαν ἐνὸς ἀνθρώπου ποῦ, πρὶν τὸν γνωρίσουν, τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν ἐθαύμαζαν. Περὶττὸ νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ Δάγκλας, χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν, ἐπέτυχεν τὸ αὐτόγραφον ποῦ τόσο ποθοῦσε γιὰ τὴν ἀγαπημένη του συλλογὴ. Τὸ θεωροῦσε, καὶ μετ' ὁ δίκην του, ὡς τὸ πολυτιμότερό της στολίδι.

Ἐπλησίαζε ὁ καιρὸς ποῦ οἱ νεαροὶ Ἀγγελοὶ θάφευγαν ἀπὸ τὴν Ἀργελή.

Ὅστερ' ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες, τὸ πόδι τοῦ Δάγκλας γιαιτρεύθηκε ἐπὶ τὴν ἐντέλειαν κι' ὁ στρατηγὸς Μπόλδ ξεκίνησε μετ' ὅλους ἀνεψιούς του γιὰ τὴν Ἀγγλίαν. Ὁ λόρδος Ράμπληδων τοὺς ξεπροβόδιζε ὡς τὸ σταθμὸ καὶ τὴν ὥρα ποῦ τοὺς ἀποχαιρετοῦσε, τοὺς ὑποσχέθηκε νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ μόλις θὰ γυρίσει κι' αὐτὸς στὴν πατρίδα.

Ὁ ἄγγλος εὐπατρίδης ἐκράτησε πιστὰ τὴν ὑπόσχεσί του. Ὁ στρατηγὸς Μπόλδ κι' ὁ λόρδος Ράμπληδων μπόρεσαν νὰ ἐκτι-

τὸν ἔκαμαν πολὺ συνετὸ. Ὅστε ἂν ταξιδεύετε ποτὲ στὰ Πυρηναῖα καὶ σὰς παρουσιασθῇ γιὰ ὁδηγός, σὰς συνιστῶ νὰ τὸν πάρετε μετ' ἑαυτοῦ ἐμπιστοσύνη.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ»

Ἡ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ὁ κύλινδρος ἐκεῖνος, γεμισμένος μετ' ὀλίγη ἐκρηκτικῇ οὐσίᾳ, νιτρογλυκερίνῃ παραδείγματος χάρι, ἐφθασεν νὰ ναστατώσῃ τὰ νερά τοῦ καναλιοῦ καὶ τὸ βροῖ, κεραυνοβολήσῃ στὰ ὕψηλα μέρη του, βυθίσθῃ ἀμέσως. Γι' αὐτὸ βροῖσαν ἐπειτα τὸ σκαφος σὲ τέτοια κατάστασι, ποῦ θάταν ἀδύνατον νὰ τὸ ἐπιδιορθώσουν. Ὁ «Γοργὸς» δὲν μπόρεσε νὰ νῆξῃ σὲ μιὰ τορπίλλῃ, ποῦ μετ' ἰδίαν εὐκολίαν θὰ κατέστρεφε καὶ τὸ μεγαλήτερον θωρηκτό !

Ναί, ὅλα ἐξηγοῦντο ἐστὶ, ὅλα... ἐκτός ἀπὸ τὴν παρουσίαν αὐτῆς τῆς τορπίλλης στὰ νερά τοῦ καναλιοῦ.

— Φίλοι μου, εἶπε τότε ὁ Κύρος Σμιθ. Δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται πιά νὰ μπιλάμε περὶ τῆς παρουσίας κάποιου Ἀγνωστοῦ, ναυαγοῦ ἴσως σάν καὶ μᾶς ποῦ ἐγκαταλείφθηκε στὸ νησί μας. Ποῖδ' ἂν εἶνε ὁ ἄγνωστος αὐτὸς εὐεργέτης μας, ποῦ μᾶς ἐβοήθησε καὶ μᾶς ἔσωσε τόσες φορές στὸ διάστημα τῶν δύο ἐτῶν ; Δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ ! Τί συμφέρον ἔχει νὰ κρύβεται ἀπὸ μᾶς, ὕστερ' ἀπὸ τόσες εὐεργεσίας ; Δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω ! Ἡ

εὐεργεσία του ὅμως εἶνε πραγματικὴ καὶ τέτοιες ποῦ μόνον ἓνας ἀνθρώπος ἐξαιρετικός, μετ' ὀλίγη μέσῃ προικισμένος, θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς προσφέρει. Ὁ Ἀὐρτὼν τοῦ χρωστᾷ ὅση καὶ μᾶς εὐγνωμοσύνη, γιὰτὶ ἂν εἶνε ὁ ἄγνωστος ποῦ μ' ἔσωσε ὅταν ἔπεσα ἀπὸ τὸ μπαλλόνι, εἶνε ὁ ἴδιος ποῦ ἔγραψε καὶ τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο καὶ τῶρα στὴ μοτιλίτσια, ὥστε νὰ τὸ βροῦμε καὶ νὰ μάθουμε τὴ θέσι τοῦ συντρόφου μας. Προσθετῶ, ὅτι καὶ τὸ κιβώτιο ἐκεῖνο, γεμᾶτο ἅπ' ὅτι μᾶς ἔλειπε, αὐτὸς τὸ ἔκαμε νὰ βγῇ στ' ἀκρωτήρι τοῦ Ναυαγίου· ὅτι ὁ ἴδιος ἀναψὲ καὶ τὸ φῶς ποῦ εἶδατε στὰ ψηλῶματα τοῦ νηιοῦ καὶ ποῦ σὰς ὡδήγησε νὰ προσεγγίσετε· ὅτι τὸ γουρουνόπουλο ἐκεῖνο, ποῦ τὸ πιάσαμε ζωντανὸ μ' ἓνα σκάκι στὸ σῶμα, αὐτὸς τὸ εἶχε κτυπήσῃ· ὅτι τὴν τορπίλλῃ ποῦ κατέστρεψε τὸ ἐχθρικὸ πλοῖο, αὐτὸς τὴν ἐβύθισε στὰ νερά τοῦ καναλιοῦ· μετ' ὀλίγη, ὅλα τὰ παράξενα γεγονότα, ποῦ δὲν μποροῦσαμε νὰ τὰ ἐξηγήσουμε, χρεωστοῦνται ἐς αὐτὸν τὸν μυστηριώδη ἄνθρωπο. Λοιπόν, ὅποιος κι' ἂν εἶνε, εἶτε ναυ-

μῆσουν πολὺ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, κι' ἀπὸ τὴν ἐκτίμησιν αὐτὴ γεννήθηκε μιὰ εἰλικρινὴς φιλία. Ὁ διάσημος ἐξερευνητὴς ἀγάπησε ἐπίσης τὸν Δόναλδ καὶ τὸν Δάγκλας, ποῦ τοὺς ἐγγώρισε τόσο καλοὺς καὶ γενναίους. Καὶ δεῖγμα αὐτῆς τῆς ἀγάπης, ὁ Δόναλδ ἔλαβε τὴν ρητὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ συνώδευσεν τὸν λόρδο Ράμπληδων σὲ κανέν' ἀπὸ τὰ μακρινὰ τοῦ ἐκεῖνα καὶ δύσκολα ταξείδια, μόλις θὰ ἐγίνετο δεκαοκτὼ χρονῶν. Ἐστὶ ὁ νέος Ἀγγλὸς ἐλπίζει ὅτι θὰ τοῦ δοθῇ ἐκεῖ ἡ εὐκαιρία νὰ διακριθῇ. Ἐν τῷ μεταξύ, τελειοποιεῖται στὴ ζωγραφικὴ. Ἔ, πόσες θαυμάσιες ἐξωτικὲς τοποθεσίας θὰ ἔχη νὰ παραστήσῃ τὸ μολύβι του !

Ὁ νεαρὸς Βάσκο, ὁ Παῦλος, λυπήθηκε πάρα πολὺ ὅταν ἀποχωρίσθηκε τοὺς καλοὺς του φίλους. Μετ' ὅμως ὁ καιρὸς ὅμως παρηγορήθηκε καὶ τώρα, μετ' ὅλην τὴν ὁδηγίαν τοῦ Πιέρρου Δεμπόν, ποῦ τὸν ἀγαπᾷ πάντα σάν παιδί του, ἔχει γίνῃ ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ὁδηγοὺς τῶν Πυρηναίων.

Δὲν φοβάται πιά τὰ φαντάσματα τοῦ Στοιχειωμένου Πύργου. Ἡ περιπέτειός του

αγός, είτε εξόριστος 'ς αυτό το νησί, θα ήμαστε άχαριστοι αν δεν τον ευγνωμονούσαμε με την καρδιά μας. Έχουμε ένα χρέος, που ελπίζω μιά μέρα να το ξεπληρώσουμε!

— Έχεις δίκιο, αγαπητέ μου Κύρε, αποκρίθηκε ο Γεδεών Σπίλεττ. Ναι, κάποιος άνθρωπος, ένα όν σχεδόν παντοδύναμο, κρύβεται σε κάποιο μέρος του νησιού και φαίνεται να ευνόη την άποψιά μας. Προσθέτω, ότι ο άγνωστος αυτός κατέχει μέσα ενεργείας, που θα τα έλεγε κανείς υπερφυσικά, αν μπορούσε να παραδεχθεί υπερφυσικό 'ς αυτόν τον κόσμο. Μήπως δεν συγκοινωνεί μαζί μας μυστηριωδώς, από το πηγάδι του Γρανίτινου Παλατιού, και δεν μαθαίνει έτσι όλας μας τὰ σχέδια; Μήπως δεν επέταξε τον Τόπ εκώ από τα νερά της λίμνης και δεν έσκότωσε το λαμάντινι; Μήπως δεν έσπασε τότε, Κύρε, υπό περιστάσεις που κάθε άλλος άνθρωπος δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτε; Κατέχει λοιπόν μιά δύναμη, που τον κάνει κύριο των στοιχείων της φύσεως.

Η παρατήρηση του δημοσιογράφου ήταν σωστή και καθέναν τὸν ἀναγνώρισε.

— Πραγματικώς, υπέλαβε ο Κύρος Σμιθ, η επέμβασις κάποιου ανθρωπίνου όντος είνε τώρα πιά για μᾶς ἀναμφισβήτητη! συμφωνώ όμως ότι ο άνθρωπος αυτός κατέχει μέσα και όργανα ενεργείας, ανώτερα από εκείνα που διαθέτει ή άνθρωπος. Έδώ υπάρχει άκομα μυστήριο, άλλ' άμα ανακαλύψωμε τον άνθρωπο, θάνακαλυφθῇ και τὸ μυστήριο αυτό. Τὸ ζήτημα λοιπόν είνε: πρέπει να σεβασθούμε τὸ ἱερόν του αυτού τὸν άνθρωπον, ή πρέπει να κάμουμε τὰ πάντα για να τον βρούμε; Ποιά είνε ή γνώμη σας 'ς αυτό;

— Η γνώμη μου, αποκρίθηκε ο Πέγκροφ, είνε ότι, όποιος κι' αν είνε, είνε καλός άνθρωπος και τον εκτιμῶ.

— Ναι, μ'αυτό δεν είνε ἀπάντησις στην ἐρώτησί μου, Πέγκροφ!

— Κύριε, εἶπε τότε ο Νάβ, ἐγὼ λέω ότι μπορούμε να ζητήσουμε αυτό τον κύριο όσο θέλουμε, δεν θά τον βρούμε, παρὰ όταν τὸ θελήσῃ.

— Μά την ἀλήθεια, σωστό λόγο εἶπε ο Νάβ! ἐφώνησε ο ναύτης.

— Εἶμαι με τὴ γνώμη του Νάβ, αποκρίθηκε ο Γεδεών Σπίλεττ, άλλ' αυτός δεν είνε λόγος να μὴ δοκιμάσωμε. Η τὸν βρούμε, ή δεν τον βρούμε, θά ἔχουμε ή-συχὴ τὴ συνείδησι, ότι ἐκάναμε ἀπέναντί του τὸ χρέος μας.

— Πες και σὺ, παιδί μου, τὴ γνώμη σου, εἶπε ο κ. Σμιθ στρεφόμενος πρὸς τὸν Χάρμπερτ.

— Ω! ἐφώνησε ο μικρὸς με λάμποντα μάτια· ἐγὼ ήθελα πολὺ να εὐχαριστήσω ἐκείνον που ἔσωσε πρῶτα σᾶς κι' ἔπειτα ἐμᾶς όλους.

— Κ' ἐγὼ! υπέλαβε ο Πέγκροφ· δεν εἶμαι περιέργος, μὰ θά ἔδινα εὐχαρί-στος τὸ ένα μου μάτι, για νὰ βλέπω με τᾶλλο αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο! Τὸν φαντά-ζομαι ὁμορφάνθρωπο, ψηλὸ, δυνατό, με χρῶμα γένεια, με μαλλιά σὰν ἀκτίδες, ξαπλωμένο ἀπάνω σὲ σύννεφα, με μιά μεγάλη σφαῖρα στὸ χέρι.

— Μὰ ἐτσι ζωγραφίζουν τὸν Θεό, Πέγκροφ! ἐφώνησε ο Γεδεών Σπίλεττ.

— Μπορεῖ, κύριε ζωγράφε, μὰ ἐτσι τὸν φαντάζομαι ἐγὼ!

— Καὶ σὺ, Ἀύρων; ρώτησε ο μηχανικός.

— Κύριε Σμιθ, αποκρίθηκε ο Ἀύρων, δεν μπορῶ να δώσω γνώμη 'ς αὐτὴ τὴν περίστασι. Ὅ,τι κάμετε σῆς, καλὰ καμω-

μένο. Κι' αν μου πῆτε να σᾶς βοηθήσω στὴν ἀναζήτησι, εἶμαι ὁλοπρόθυμος.

— Εὐχαριστῶ, Ἀύρων, ἀλλὰ θά ήθελα και τὴν γνώμη σου. Εἶσαι σύντροφός μας και πολλές φορές μᾶς ἔδειξε τὴν ἀφροσύ-σὴ σου. Έχεις κάθε δικαίωμα να ἐκφέ-ρης γνώμη, όταν πρόκειται να πάρουμε μιά σπουδαία ἀπόφασι. Μίλησε λοιπόν.

— Κύριε Σμιθ, νομίζω κ' ἐγὼ ότι πρέ-πει να κάμουμε κάθε τρόπο, για να βρού-με τὸν ἄγνωστο αὐτὸν εὐεργέτη μας. Μπο-ρεῖ να πονῇ κι' αὐτὸς μόνος του, να ὑ-ποφέρῃ... Μπορεῖ νάχη ἀνάγκη κι' αὐτὸς νὰνανεύσῃ τὴ ζωὴ του... Κ' ἐγὼ, καθὼς ἔχετε, ἔχω χρέος εὐγνωμοσύνης να τοῦ πληρώσω. Γιατί αὐτός, αὐτὸς χωρὶς ἄλλο, ήλθε στὴ νῆσο Θαβώρ, εἶδε τὸν δυστυχι-σμένο που ἐγνωρίσατε και σᾶς ἔγραψε να πάτε να τὸν σώσετε. Χάρης 'ς αὐτὸν ἐγὼ ξανάγεινα ἄνθρωπος. Ὅχι, δεν θά τὸ ξε-χάσω ποτέ.

— Σὺμφωνοί! εἶπε τότε ο Κύρος Σμιθ. Θάορίσουμε τὴν ἐρευνα τὸ γρηγορότερο. Ὅυτε τόσο-δὰ μέρος τοῦ νησιού δεν θά μείνῃ ἀνεξερευνήτο, Ὁ ἄγνωστος φίλος μας ἂς κυττάξῃ τὸν σκοπὸ μας κι' ἂς μᾶς συγχωρήσῃ!

Τὴς ἀκόλουθες ἡμέρες, οἱ ἄποικοι ἐθέ-ρισαν βιαστικά τὰ σπατά τους και τὰ λαχανικά, που ἔχουν φέρῃ ἀπὸ τὴ νῆσο Θαβώρ. Πρὶν ἐπιχειρήσουν τὴν κατη-γία ἐξερευνήσι στ' ἄγνωστα μέρη τῆς Λίγ-κολν, ἔπρεπε να τελειώσουν τὴς ἐπείγου-σες ἐργασίες. Ἐμάζεψαν λοιπόν κι' ἀπο-θήκευσαν μεθοδικὰ στὸ Γρανίτινο Πα-λάτι τὰ προϊόντα τους, ἐξασφαλισμένα τώρα κι' ἀπὸ ζῶα κι' ἀπὸ ἄνθρωπους. Ἡ φυσικὴ κοιλότης που ήταν στὸν ἐπάνω διάδρομο, μεγάλωσαν ή ἀδειασαν με τὸν λοστὸ ή με τὸ φουρνέλο.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΕΡΑΣ

Πέρα 'στὰ δένδρα νυσταγμένη
κρύβεται ή μέρα και πεθαίνει.
Εἶναι ή ἑσπέρα, εἶν' ή γαλήνη,
καὶ με τοὺς ἴσκιους της με ντύνει...
Ὡς ἔξωρα πὼς περιμένο
να γελοῦ ἕνα ἥσυχο κεφάλι,
κι' ή νύχτα μούχει φυλαγμένο
τὸ πὸ βανθ της προσκεφάλι!

Πέρα 'στὰ δάση ἀπειλομένη
κρύβεται ή μέρα και πεθαίνει·
κρύβει τὰ μάτια της μ' ὀδύνη,
να μὴ κυττάξῃ αὐτὰ που ἀφίνει.
— Εὐτυχισμένους που ἀγοράζει
τὰ ρόδα της μ' ὀλο τὸ βίος του,
και χορτασμένους τὴν κυττάζει
να τὴν χωρίζουν ἀπὸ μὲρὸς του!

Μετανοιομένη, συντριμμένη
ή μέρα πέφτει και πεθαίνει·
'ς τὴν στροφή, που ἀδειανή ξαπλώνει,
πέφτει τὸν ἀμαξίων ή σκόνη.
Γεμάτο μῖσος, μολυσμένο
τὸ φῶς θὲ νάθελα ν' ἀφίνω,
σὰν νῦο χιτῶνα να πορσεμένο
τῆς χαρᾶν τὸν ἄσπρο κῆνο!

Μέσα 'ς τὰ σκότη, ντροπισμένη,
ή μέρα πέφτει και πεθαίνει.
Ντυμένος μέσα 'ς τὴ χαρὰ του
σαλεύει ο κλώνος τὴ σκιά του·
πάει να φωνάξῃ 'ς τὴν καρδιά μου
και τὸ ξεγύμνωμά του ἀφίνει:
μιά ἐλπίδα σὸνεται κοντὰ μου:
— Ἀνοίξῃς! Ἀνοίξῃς!—και σβύνει...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΤΗΛΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΔΙΧΝΙΣΜΑΤΑ

Ῥαῖα και μόνη ή Ἡπειρος
Με κυριεύει*).

Ὡ! ή πατρίς μου, ή ἡρωτόκοκς και ὠ-
ραιότοκος Ἡπειρος, ή χρυσή και θεοπα-
σία, ή Κεραυνίος μητηρ μου και ή μητηρ
τὸν Τιτάνων τῆς ἐθνικῆς εὐποιίας και
τῆς ἐθνικῆς ἐποποιίας! Τῆς εὐποιίας, ή
ὁποία εἶνε εὐρεῖα ὡς ὁ αἶθρ, φλογερά
ὡς ὁ Φοῖβος και ἀνεξάντλητος ὡς αἱ
στιγαμαί τῆς αἰωνιότητος. Ποῖαν και πό-
σῃν συγκλίνῃσιν αἰσθάνομαι διὰ τὴν μη-
τρικήν της στοργήν, τὴν μεγάλην και ἀ-
πέραντον πρὸς τὰ τέκνα της ἀγάπην!
Εἰς τὰ ὄρη της, τὰ αἰγλήντα ἐκείνη Θα-
βώρ τοῦ πυροστεροῦς ἐνδουσιασμοῦ μου,
ὁ πυρολάτης ἀετὸς κτίζει τὴν ἀπόρσιτον
αὐτὸν φωλεάν και ὁ ἐρημνότητος ἰεράς πετᾶ
ὑπὲρ τοὺς βράχους αὐτῶν τοὺς ἀνεμοσκε-
πεῖς. Πατρίς μου Σὺ, Ἱερουσαλήμ τοῦ
ἐνδουσιασμοῦ, δέχθητι και ἐκ μέρους τοῦ
τέκνου Σου ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ Σου μετώπου
φίλημα στοργικόν, δροσιτικώτερον ἀκό-
μη και ἀπὸ τὸ φίλημα που σου δίδουσι
αἱ σφάγια αὐραὶ. Γίγας πολυσθενὴς ἐπά-
λαισας στίβαρος κατὰ τὸν ἐπιδρομῶν Σου.

Δέχθητι, πατρίς μου γλυκεῖα και ἱερά,
τὴν ψυχὴν μου, Ζεφύρου πνοὴν ἀνὰ τὰ
φυλλώματα τὸν κορηνοφύτων δρυῶν Σου,
ἀνὰ τὰ σεισίφυλλα νύκτια δάση, τὸν ὁ-
ποῖον εἶθε να ἤμην ή ἀηδὼν και ἀσιγῆ-
τως, περιπαθῶς, να Σοὶ ψάλλω τὴν ἀγά-
πην μου, τὴν νύκτιν μου στοργήν, ἐλάχι-
στον φόρον ἀπέναντι τῆς ἀγάπης Σου τῆς
ἀπεράντου, μεθ' ής μᾶς ἀναγκαλίζεσαι, ἀ-
μυδρὸν τῆς καθ' ἐκάστην θερμῆς σιωπη-
λῆς μου προσευχῆς ἀντίλαλον, ἀσφαλι-
κὸν λιβανωτὸν ἀπὸ θυμιατῆριον ἀλαβά-
στρινον. Σὺ πατρίς μου Ῥαῖα και μόνη με
κυριεύεις.

(*) Ἐδανείσθην τοὺς στίχους παρὰ τοῦ Α.
Καλβου λέγοντος: Ῥαῖα και μόνη ή Ζάκυνθος
με κυριεύει. Π.

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΟΣ

Εἶμαι στ' ὅλοι μαζεμένοι στὸ γραφεῖο. Ἐγὼ
διάβαζα τὰ Ἑλληνικά μου, ή ἀδελφή μου
ή μεγάλην κεντούσε, κι' ο Μίμης, ὁ μικρό-
τερος ἀδερφός μου, μὲς κυττούσ' ἀφηρη-
μένος και που και που θυμῶταν να ξεφυλ-
λίσῃ τὸ βιβλίον ποῦχε ἀνοιχτὸ στὰ γόνατά
του. Ὁ παππούς στὴν πολυθρόνα του διά-
βαζε ἐφημερίδα. Ἀφ' οὗ ἐτέλειωσα τὸ μά-
θημά μου κι' ἔχασα πολλή ὥρα κυττών-
τας τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς μου που ἀνεβο-
κατέβαινε ρυθμικά στὸ λευκὸ κέντημα,
ἐσκεφθῆκα να πειράξω λίγο τὸ Μίμη για
τὰ αἰωνίως ἀκάθαρτα νύχια του:—Ποῖον
πενθὸν πάλι τὰ νύχια σου, Μίμη;

Ἀλλὰ ο Μίμης ἔφυγε νάναυ ἐξαιρετικὰ
γαλήνιος ἐκείνη τὴν ὥρα κι' ἐτσι τὸ πεί-
ραγμα μου ἐκινδύνευε να μείνῃ χωρὶς ἀ-
πίντησι, ὃν δεν ἐπενέβαινε ο παππούς:
—Τὰ νύχια τοῦ Μίμη, μικρούλα μου, πεν-
θὸν τὸ θάνατο ἐνὸς προτερήματος, που-
ναί ἀπαράττητο για τὴ ζωή...

Εἶχα πολὺ ὀρεξὶ να γελᾶσ' ο μὰ ή σοβα-
ρότης τοῦ παπποῦ μου τὴν ἔκοψε.

Χωρὶς αὐτό, ἐξακολούθησε ο παπ-
πούς, ὁ ἄνθρωπος ξῆ, ἀλλὰ να σου πῶ,
δεν διαφέρει και πολὺ ἀπὸ κάποιο ζῶο.
Τὸ καλὸ εἶνε που ὁ θάνατος αὐτὸς θε-
ραπεύεται, ἀρκεῖ πολλή—ὄχι λίγη—θέλη-
σι, και τότε τὸ πεθαμένο προτερήμα θ'
ἀναστῇ, και τὸ νυχάκια τοῦ Μίμη μας
θὰ βγάλουν τὸ πένθος που φοροῦν για τὸ
θάνατο τῆς καθαριότητος!

Ψυχὴ τῆς Σαπφούς

Ο ΤΑΚΗΣ Κ' Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΤΟΥ

Ὁ Τάκης δεν τὴ ζήλευε καθό-
λου τὴν ἀδελφούλα του· τὴν ἀγαπᾶ
πολὺ μάλιστα, με τὸ δικὸ του τρόπο,
και θά πειθιμοῦσε νάταν πάντα τῆς
χαρούμεν. Τὴν ἀγαπᾶ μ' ὅλην τὴν
τὴν καρδιά, κι' ἔχει πολὺ καλὴ
καρδιά ὁ Τάκης. Ὅχι, δεν εἶνε ζη-
λιάρης, εἶνε μόνο λυπημένος και
πολὺ λυπημένος μάλιστα: Δεν δι-
τουν πιά προσοχή σ' αὐτὸν και,
φαίνεται, ή μαμμὰ κι' ὁ μπαμπᾶς
δεν τον ἀγαποῦν πιά. Τώρα βλέπε-
τε, που ἔχουν ἕνα καινούργιο παιδί,
δεν τοὺς πολυνοιάζει πιά για τὸ
παλιό. Νά, κι' ὁ Τάκης ὁ ἴδιος, θυ-
μάται, σὰν τοῦ χάριαν τὸ κουτί με
τοὺς μολυβένιους στρατιῶτες, πα-
ρῆτες ὁλότελα τὸν κυραγκιόξη του
που δεν ήταν πιά και τόσο ὡμορ-
πος. Τὸ ἴδιο βέβαια θά γίνεται και
με τοὺς μεγάλους, δεν εἶνε λόγος.
Ναι, ναι, αὐτὸ εἶνε: τὸν λημονοῦν
ὁλότελα τώρα-δᾶ.

Και τὴν καρδιά τοῦ Τάκη τὴν γε-
μίζει μεγάλη θλίψη. Δεν τον ἀγα-
ποῦν πιά καθόλου. Δεν λέγω, μπο-
ρεῖ ἀκόμα να τον ἀγαποῦν λιου-
λάκι, μὰ ὄχι σὰν πρῶτα. Καὶ ἔξ-
τε, όταν κανεὶς δοκιμάσῃ ὁλό-
τετα τὴν ἀγάπη, δεν τοῦ φτάνει πιά
μυσή. Τί βαρεῖα που εἶνε ή καρ-
διά τοῦ Τάκη! Ἐτσι σὰν όταν πα-
ράφαγε γλύκισμα με φρούτο!....

Σήμερα μάλιστα ήταν τὰ χειρό-
τερα!

Τὸ πρῶτ' ὁ Τάκης ἔκανε μάθημα
με τὴ Μίς. Ἦταν λιγάκι μουρ-
κούρης. Καὶ λοιπόν, αὐτὸς που εἶνε
τόσο καθὼς πρέπει, εἶπε τῆς δα-
κάλας του μιά λέξη που δεν ήταν
καθόλου ευγενική. Ὁ μπαμπᾶς που
παίγναινε κείνη τὴ στιγμὴ τὴν ἄ-
κουσε, και ὁ Τάκης εἶχε τιμωρία
μὴ φάγῃ φρούτο τὸ μεσημέρι.
Και εἶχαν κρέμα-σοκολάτα!

Ὅταν σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ τρα-
πέζι, ὁ Τάκης βιαζόνταν να ξε-
μυδιάσῃ τὰ πόδια του. Στὴ βία
του να βγῇ ἀπὸ τὴν τραπεζαρία,
ἔβωσε μιά τῆς πόρτας για να κλεί-
σῃ πίσω του. Ἡ πόρτα βρόντηξε
και ή ἀδελφούλα του ζύπνησε με
ἀήματα. Ὁ Τάκης ἄκουσε τὴ
μαμμὰ του να λέγῃ:—Τί ἀνυπόφο-
ρος αὐτὸς ὁ Τάκης!

Τὸ βράδυ, όταν γύρισε ἀπὸ τὸν
παράτο, ήταν σχεδὸν σκοτεινά.
Και, ὅπως καθένας που ἔχει βα-
ρεῖα καρδιά, ὁ Τάκης ήθελε μερι-
νὰ χάρδια. Πῆγε νάβρῃ τὴ μαμμάκα
του, να καθήσῃ πλάγι της στὴ μι-
κρὴ πολυθρόνισα του, ὅπως συνή-
ζε πάντα. Μὰ... ἴσα ἴσα ἐκεῖ
ήταν ή Λιλίκα μες στὴν κούνια
της. Καὶ ή μαμμὰ ήταν τόσο ἀφο-
νωμένη να τῆς χαμογελά και να
τῆς κᾶν χάδια, που μόλις ἔδωκε
ἕνα φιλικὸν πεισυχτὸ στὸν Τάκη,
πολὺ βιαστικὸ.

Ὁ Τάκης ἐνοίωσε κρύο στὴν
καρδιά του. Πῆγε και καθήσε μο-
νῶχος του στὸ παράθυρο και ἔβλε-
πε ἔξω τὴ νύχτα που ἀπλώνονταν
μυγὰ-μυγὰ στὸ περιβάλλον...
Σὲ λίγο ἤρθε κι' ὁ μπαμπᾶς. Κά-
θησε κοντὰ στὴ μικρούλα.

—Μπᾶ! κακιαμένος· μου εἶσαι,
μικρούλη μου;

Αὐτὰ τὰ λόγια μόνο βόηξε να

τὴ τοῦ Τάκη κι' ἀρχίνησε εὐθύς να
μιλᾶ με τὴ μαμμὰ, σκυμμένος πά-
νω στὴ μεμπτεκά που τοῦ βύζαινε
τὸ δάχτυλο.

Ὁ Τάκης χώθηκε περισσότερο
στὸ σκοτάδι τοῦ παραθύρου και ή
μεγαλόχλια του μεγάλωσε ἀκόμη
πιὸ πολὺ. Ὡ! τώρα εἶνε βέβαιος,
δεν τον ἀγαποῦν πιά! Ἄλλη
φορὰ, σὰν ἔκανε κακίες, τον μάλω-
ναν λιγάκι και αὐτὸ ήταν ὅστερα
ὅμως τον χάιδευαν τόσο πολὺ, που
λές κ' ήταν πολὺ εὐχάριστο να τον
μαλώνουν. Τώρα τον μαλώνουν
πιὸ αὐστηρά και δεν τον χάιδευ-
ουν καθόλου!

Τί κῆμα! Καὶ να συλλογίζεται
πὼς δεν εἶνε πολὺς καιρὸς που τον
ἀγαποῦσαν τόσο πολὺ. Κι' όταν ἀρ-
χόσταινε, τοῦ φαίνονταν σὰν να τον
ἀγαποῦσαν πιὸ πολὺ. Ἄν ἀρρώ-
σταινε και τώρα, μήπως τάχα;....
Μιά ἰδέα!

Τὴν μεμπτεκά τὴν σήκωσαν με
τὴν κούνια της, τὴν πῆγαν στὸ πλα-
γινὸ δωμάτιο να κοιμηθῇ. Ὁ μπα-
μπᾶς και ή μαμμὰ μιλοῦνε σιγανὰ
και κανεὶς δεν προσέχει γύρω του.

Μ' ἕνα πῆδημα, ὁ Τάκης βρίσκεται
ὁρθὸς ἐπάνω στὴν καρέκλα του.
Κρατῆται με τὰ δύο του χέρια ἀπὸ
τὴ ράχη τῆς καρέκλας και τῆς δί-
νει μιά γεστὴ σπρωξιά. Ἡ καρέκλα
πέφτει με ὀρῶντο τρομαχτικὸ και
ὁ Τάκης σωριάζεται στὸ πάτωμα...

(Ἐπεται συνέχεια)
[Α. Lichtenberger] Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΡΟΠΟΣ

να διαβάσετε και τώρα περισσοτέ-
ραν «Διάπλასιν»: Νάγοράζετε πα-
λαιούς της Τόμους. Εἶνε και τὸ
ὠραιότερον ἀναμνηστικὸν διὰ τὸ κα-
λοκαίρι, ή τερπνότερα κι' ἐπωφε-
λεστέρα διασκέδασις διὰ τὰς Δι-
σκοπάς.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδευὼν τὴν λύσιν με 10 λεπτά,
θα λάβῃ ἅπλως μέρος εἰς τὴν Κλήρω-
σιν. Ἐὰν δὲλη να δημοσιευθῇ και τὸ
νομὰ του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει να ἐ-
συνκλείσῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.)

α.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυανολεύκου Λαβάρου

Α	Α	Α
ΚΗ	ΖΩ	ΓΡΑ
ΓΕ	ΓΙ	ΜΕΙ
Ο	ΦΙ	Ω

Τέσσαρες ἐπιστῆμαί.

β.) Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ εἰκόνας

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Τιμημένην Γαλανόλευκην
—Τὸ μόνο που ἔξω να πῶ, Λιωνί-
δα μου, εἶνε ότι ὤπηξε μέγας.
—Μὰ ποῖς, Πετρούκη;
—Αὐτὸς που σου εἶπα.

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάν. Κ. Γαλανοπούλου
Q-n-vt-ps-trvllr-n-dt-ps-mngr
Νῆναγνοσθῇ τὸ Φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Δύσεις τοῦ 27ου φύλλου

α.) Ὅποιοι φυλάει τὰ ρούχα του, ἔχει
τὰ μισά.—β.) Ἡ Μύκονος (εἰμὶ ἴσως.)
—γ.) Qui ne dit mot, consent.

ΠΑΙΔΙΚὸν Πνεῦμα

Ὁ Δίσκαλος:—Γιὰ να γράφῃ κα-
νεὶς καλὰ, πρέπει να γράφῃ ἀπλὰ
καθὼς μιλάει.

Ὁ Μαθητής:—Και αὐτοί, δάσκα-
λε, που μιλάνε με τὴ μύτη;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σεπτεμένου Λόρδου

Ὁ Δεοντέκαδος Κοῆς πρὸς τὴν
Μελαχροινὴν Κορητικοπούλαν:

—Τί κῆμα που δεν εἶμαι ἀλλοί-
θωρος;

—Γιατί;

—Νά, γιατί στοὺς Διαγωνισμοὺς
τοῦ Σχολείου, θά μπορούσα να ἔβλε-
πα ἀπ' τὸ γραπτὸ τοῦ διπλανοῦ μου,
χωρὶς να με καταλάβῃ ὁ καθηγητής.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Τιμημένην Γαλανόλευκην

—Ποῖον εἶνε ὠφελιμώτερον ζῶον,
ή γάτα ή ὁ ποντικός;

—Ὁ ποντικός;

—Μπᾶ! γιατί;

—Γιατί όταν τρώω τὸ γλυκό,
ή μαμμὰ μου νομίζει ότι τὸ τρώει
τὸ ποντίκι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραυμ. τοῦ Μπιζανίου

—Νίκο, πόσον ἐτῶν εἶσαι;

—Δώδεκα. Θά ήμουν δεκατεσσά-
ρων, ἀλλὰ ἐπήγαμε ταξίδι στη
Θεσσαλονίκη κ' ἐκαθήσαμε δύο χρό-
νια.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μικρὸ Ἀθηναῖο

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Ἐδριπίδου
τὴν 19ην Ἰουνίου 1918.

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ Δια-
γωνισμοῦ Λευκὼν Λέξεων ήταν ἔτοιμα να
δημοσιευθῶν εἰς τὸ φυλλάδιον τοῦτο.
Ἐπειδὴ όμως, ἐν τῷ μεταξύ, ἔφθασαν
πολλὰ ἀπαντήσεις ἀπὸ μακρινὰ μέρη,
που ἐστάλησαν ἐκείθεν ἐγκαίρως και θά
ήταν ἄδικο νὰποκλεισθῶν, τ' ἀποτελέ-
σματα θά δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.

Και μιά εἰδησις που θά σᾶς εὐχαρι-
στήσῃ: Εἴπαμε με τὸν Ἀνανίαν, ότι
μπορεῖ να γίνῃ, ἐκ τῶν ἐνόντων, και ή
Κυριακή. Τώρα που ἐτελείωσε τὸ «Στὰ
Βουνά», θά ὑπάρχῃ ὁπωσδήποτε ὀλίγος
χῶρος. Ἡ Κυριακή λοιπόν θά δημοσιευθῇ
με μίαν ή δύο εἰκόνας και εἰς τρία ή τέ-
σσαρα συνεχῇ φυλλάδια.

Μερικοὶ συγκρίνουν τὴν «Διάπλასιν»
με τὰς ἐφημερίδας, ἀλλὰ δεν ἔχουν να

νούλα, Μπομπουλίνα, Μεγάλη 'Ιδέα, Ρεμβώδης Σιάτιστα, Πλανήτης, Αθ. 'Ε. Παρ. και Φωτεινή Σάντη.—'Εξετέλεσε τὰς παραγγελίας των και τὸς εὐχαριστῶ όλους: διὰ τὰ καλὰ λόγια.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50. Διὰ τὰς περιπλέον 10 λεπτὰ ἡ λέξις.]

Μ.Μ. ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν:
—'Ἡ Ἀκροποταμιά μὲ Μαρομ. Βασ., Γενναίω. Στρατηλ., Τρελλήν 'Ατσιγγ., 'Ιδ. 'Ελλάδα, Παγκ. 'Ονειρο, Πα-
νελλ. Μεγ., Χρυσόφ. 'Ελπίδα, 'Ελλ.
'Ιδεῶδες, 'Ηο. Σάμου.—'Ὁ Σεπερμέ-
ντος Λόρδος μὲ Χρυσόκαρσον, Τσο-
πάναν τ. 'Ιδης, Κόρην τοῦ Βουνοῦ.
—τὸ 'Εθνικὸν Δάβαρο μὲ Δευτ. στοὺς
Σκλάβ., Προσδ. τ. Σκλάβ., Νικητὴν
τῶν Πλατ., Δημοκράτην, Ζαζάνιον.
—τὸ 'Αήτητο Εἰδωλὸν μὲ Σημ. τ.
'Ανεξαρτ., 'Ελλ. τ. Μελ., Θριαμβ.
Μεγαλοῦδ., Τιρκ., Ζινέτ.—'Ἡ Κόρη
τοῦ Βουνοῦ μὲ 'Αγρον. Δαβρόλ., Κυ-
νολ. Δάβ., 'Ελλ. Μεγ., Τρικυμλιν,
Ζινέτ., Χρυσόφ. Νίκηρ, Μικρ. Βιδ.,
Νικηφόρ. Εἰφος. 'Οδυσεῖα, Μουρίζ,
'Υμν. τ. 'Ελευθ., Φουρον τ. Πατρ.,
Πειρακτ., Βαρονίδα, «Ε», 'Ανταλού-
ζαν, Φαέθ., Παναχ., Φρέντον, 'Αγρι-
κότατο, 'Αθω.—'Ἡ 'Ελληνικὴ Δόξα μὲ
Χρυσόφ. Νίκηρ, Τιάκον, Τρελλόραο.
—'Ἡ Τρελλή 'Ατσιγγάνα μὲ Χρυσόφ.
Νίκηρ, Πονεμένη 'Ελληνοστ., Τρελλή
Νεότης.—'Ἡ Φτερωτὴ Βαρκούλα μὲ
Χρυσόφ. Νίκηρ, Νίκηρ, Κοκκ. Γατούλαν,
Μαρκησιαν, Φρέντον.—'Ἡ Ἀρόη μὲ
Χρυσόφ. Νίκηρ.—'Ἡ 'Ελλάς τοῦ Μέλ-
λοντος μὲ 'Ελλὰν τ. Εἰρ., Δάμποντα
'Αστ., 'Ιδιορροπήν, Τιοσύν.—'Ἡ 'Α-
γοισβελέττα μὲ Βοσκοπ. τ. 'Αλπειον,
'Ανθος τ. Δειμ., 'Ελλήν. 'Ιδεῶδες,
Μικρ. 'Αθην., Τρελ. 'Αγάπην, Μυ-
νιέ, Κασατίδα, 'Ινδ. 'Αστέρα, 'Εαον.
Μυρόλην.—τὸ Παλλημάρι τῆς Φακῆς
μὲ Μανόν, Τραγ. τ. Δευτ. 'Εθνοσύλ.,
'Ακτιή.—'Ἡ Τρελλὴ Ναυτοπούλα μὲ
Χαμόγιο τ. Πόνου, Γλυκὴ Πιρλιδ.,
'Ψευτικὴν Κουκλ., Τσαχλιναν, 'Ισιδα,
Μονάκριβην, Μεταχολικὴν Κιθάραν.
—'Ἡ 'Ελλάς τῶν 'Ονειρων μὲ Πιστήν
'Αγάπ., Ζινέτ., 'Εδελβάν, 'Ανοικτόκ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους της: Ἐκθα τοῦ Δαναοῦ (ταχυ-
δρομίζεται καὶ Παρασκευῇ) 'Ελληνι-
κὴν 'Ιδέαν (περιλαμβάνονται) Ἀδὸν Κι-
χώτην (διὰ πρότον, πολὺ καλόν) Ποι-
μετικὴν Φλογεραν (ὁ β' ἰσχύει) Στοι-
χειωμένον Δάσος (ἀπὸ τὰ ἐγκρινόμενα
δημοσιεύω διὰ κλήρου ὅσα χρειάζονται)
Υἱὸν τῆς 'Ελλάδος (συμμορφώθη καὶ
ἀναμένω) Μικρὸν 'Αηδονάκι (διότι δὲν
ἐπιτρέπει ὁ ἥλιος) Θαλασσῶν Ἀυτο-
κράτειραν (εὐχαριστῶ βλέπει, ὅτι ὁ ἥ-
λιος μοῦ λείπει) Κυανόλευκον Δάβαρο
(καλλίτερα ἀναλυτικῶς) Αἰκατερόλην
καὶ Εὐγενίαν Χ. Δ. ('Ελαβα εὐχαριστῶ'
διὰ τὰ καλὰ λόγια) Γεώρ. Α. Γιαν.
(δυστυχῶς ναί, ἡ 'Ἐπάρκεια ἀραίωσε καὶ
ἀπεδείχθη ὅτι δὲν...ἐπαρκεῖ' ἂν δὲ ἡ τιμὴ
τοῦ χαρτιοῦ δὲν ἐκπύσῃ, θὰ ληθοῦν ἄλλα
μέτρα διὰ τὸ ἐρχόμενον) Μικρὸν Σου-
λιώτην (ἂς ἐλπίζωμεν ἄλλοτε) Δαβρο-
λάκι τῆς Χαλκίδος (σὲ συγχάριω, καὶ
εἰς ἀνώτερον) Δάφνης Στέφανον (ὅχι
μαζί, χωριστά) Πράσινον Κάμπον (δὲν
ἔλα βα μ' ὀρεῖς) Τιμημένην Γαλανόλευ-
κην (εὐχαριστῶ τὸν μαμπά διὰ τὴν ἐκ-
τμῆσιν) 'Ελλάδα τῶν 'Ονειρων' (τὰ
1'5 μου ἄρεσαν πολὺ 'ἔστειλα 18) 'Α-
ποπροσέλουνδο' ('Εγκάρδια συγχρητη-

ρια') Ψωφιδέα (βέβαια θὰ τὰ προσθέ-
σης: 4+1=5.) Θριαμ. Μεγαλοῦδε-
την, Μαρίαν Μέριν κλπ. κλπ.

**Μικρὸν Βιθυνόν, 'Αρατον, 'Ανοι-
κτόκαρδον, Μαρίαν Φρεντ., Πεισμα-
τόραν** (ἔλαβ., εὐχαριστῶ.)

**'Ελλ. Οὐρανόν, 'Αλύτρωτον, 'Αρην,
'Ιούλιον Καίσαρα, Κόρην τοῦ Βουνοῦ,
Βεοβένιαν, Τρελλήν Νεότητα** (ἔστειλα.)
**Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν
18 'Ιουνίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.**

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς:
1ος, 4ος, 5ος, 7ος, 9ος, 10ος, 12ος,
14ος, 16ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος,
22ος, 24ος.—'Εκαστος τόμος δρ. 3,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 3,20 διὰ τὸ 'Εσωτερικόν
καὶ δρ. 3,50 διὰ τὸ 'Εξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1917)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι,
24 ἐν ὅλῳ.—'Εκαστος τόμος ἄдетος
δρ. 10 καὶ χρυσόдетος δρ. 15. Τα-
χυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος:
Διὰ τὸ 'Εσωτερικόν, ἄдетος δρ.
10,50, χρυσόдетος δρ. 16,50. Διὰ
τὸ 'Εξωτερικόν, ἄдетος δρ. 11,50,
χρυσόдетος δρ. 16,50.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 175ου Διαγωνισμοῦ Λύ-
σεων 'Ιουνίου—Αὐγούστου. Αἱ λύσεις
δεκταὶ μέχρι τῆς 25ης Σεπτεμβρίου, ἀλλὰ
καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ'
ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ,
ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλωδίων.]

243. Λογικατικὸς Δεξιγριφος

Ἐγε ἡ μή, σὲ συμβουλεύω νάχης
Τὴν ἀρετὴν ποῦ εὐκολα θὰ κάνης,
'Αν 'ς ὅσα εἶπα παραπάνω,
Μπορέσης καὶ τὴ θέλα σου νὰ βάνης.
'Εστάλῃ ἀπὸ τῆς Χρυσόφωτης 'Ελπίδα

244. Μεταγραμματισμός.

Εἰμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου
'Αν τὸ Πι μου κάνης Φι,
Μέσ' σὺ σκετινὸ ἀκρογιάλι,
Λαμπρὸ φῶς θάναραινῇ.
'Εστάλῃ ὑπὸ τῆς Κικῆς Γ. Πισσίας

245. Πυραμὶς ἀντεστραμμένη

+ = Ποταμὸς τῆς 'Ελλάδος.
+ = 'Ερπετόν.
+ = Σύνδεσμος.
+ = Ἐπιφώνημα.

Οἱ σταυροὶ μουσικὸν ὄργανον

'Εστάλῃ ὑπὸ 'Αναστασίας Π. Νικολαΐδου

246. Διπλὴ 'Ακροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ποιητὴν,
τὰ δὲ δεύτερα γράμματα Μούσιν:

1. Βασιλεὺς τῆς 'Ελλάδος, 2. Ρω-
μαῖος υπατος, 3. Φυτόν, 4. Πόλις τῆς
Κρήτης, 5. Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, 6.
Νῆσος τῆς 'Ελλάδος.

'Εστάλῃ ἀπὸ τὴν 'Ελληνικὴν Λεβεντιά

247. 'Ελλιποσύμφωνον

εευια-η-αζο

'Εστάλῃ ἀπὸ τὸ Χρυσόμαλλον Δέρας

248. Γρίφος

εγ	N	O
εγ	εγ N	N O O
οὐδ'	θ'	φῶς
εγ	εγ N	N O O
εγ	N	O

'Εστάλῃ ἀπὸ τὸ Μικρὸν 'Αηδονάκι

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φυλ. 52

649. Μήνηθ (μήν, θή.)—650. 'Αρά-ἀρα

651. NAY - ΣΙ - ΚΑ Γ Κ Ι Ν

ΣΙ - ΝΩ - ΠΗ Ε Κ Ο Υ Σ Ι Α

ΚΑ - ΠΗ - ΛΟΣ Ν Υ Π Χ

653. ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ (ΕΥ- Ι Ι Ε Ρ

τυχής, ἄχαρις, καθαρῶς- Α Ν Α Χ Ω Ρ Ο

της, ὀνομαΣΤικός, ἐπιμέ- λεια.)—654. 'Ἡ φύσις τέλεια ἐποίησεν

ἅπαντα (ὅφ' εἰς εἰς, τέλεια, ἐπί, εἰς, ἐν

ἅπαντα).

[Αἱ λύσεις τοῦ 'Ιουνίου 2ου φύλλου
θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.
'Ὅσοι δὲν τὰς ἔστειλαν ἀκόμη ἔχον
ἕως τότε καιρὸν νὰ τὰς στείλουν,
ἂν θέλουν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν
175ον Διαγωνισμὸν Λύσεων τῶν με-
νῶν Δεκεμβρίου, 'Ιανουαρίου καὶ
Φεβρουαρίου].

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταὶ
τῶν ὁποίων ἐλήξεν ἡδη ἡ συνδρο-
μή, νὰ διεκτείνωσιν τὴν ἀναθεώρησιν.
Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις καμμία
καθυστερήσις δὲν πιτρέπεται, διότι
δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Κύπρῳ Συν-
δρομηταὶ εἰμποροῦν νὰ στέλλουν
τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπεζῆς 'Α-
θηνῶν ἢ Τραπεζῆς τῆς 'Ανατολῆς,
διὰ διατακτικῶς τῶν ἐκεί ὑποκατα-
στημάτων των. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μέχρι 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν
τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δρ.
στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 40
'Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

['Η—210]

Τασσόμεθα σὲ πλεῖστον τῇ; Διαπλα-

σιακῆς Δημοκρατίας.

['Η—211]

νταλλάσσομεν Μ. Μ. μὲ ἄπαντες; τοῦ

Ἀ' Ελληνικοῦ Δεσμοῦ. — Τρελλή

Νεότης καὶ Τρελλή 'Ατσιγγάνα.

['Η—212]

ΣΤΟ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

Στὰ γαλανόλευκα νερά

Σὰν δελφινία τρέχεις,

μὲ τὰ φρεσμένα κύματα

Τρελλὰ παιγνίδια πλέκεις.

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΟΙ ΑΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

'Ὅσον αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλωδίων
ἐληφθῶσαν ἀπὸ 14 ἕως 20 'Ιουνίου

Συννοθεύονται μὲ 25 λεπτά

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Α. Παπακωνσταντόπου

λος, Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, Γ. 'Αεθλῆς, Γ

Σ. Μπότης, 'Εμ. Χατζηγιαννάκης.

ΑΓΥ-Ι-ΑΞ: Π. Σ. Σταματόπουλος.

ΙΘΑΚΗΣ: 'Ομηρικὴ 'Ιθάκη.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Λευκάτας.

ΝΕΟΥ ΚΑΡΑΟΒΕΥΚΟ: 'Ιω. Κ. Παπα

χαροῦ (δὲς), 'Ιάσ. Κ. Παπαχαροῦ.

'Αντιγόνη Κ. Παπαχαροῦ, Κ. Καφετῆ

δάκης, 'Ιων. Α. Εὐδοκатиῶτης.

ΠΕΙΡΑΙΕΩΣ: Δημ. Παπαγγελῆς, Τ.

'Αλ. Πάροης, Κική Γ. Πισσία, Ν. 'Αλ

ἄνδρου, Κούλα 'Αλ. Ἀλεξάνδρου, Δημ

'Α. Ἀλεξάνδρου, Ν. Γ. Πισσίας.

ΣΙΑΤΙΣΤΗΣ: Ρεμβώδης Σιάτιστα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

'Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα, κα-
θὼς καὶ ὅλων τῶν ἀποστελλάντων δεκά-
λεπτον μόνον μὲ τὴν λύσιν των, ἐπέδη-
σαν εἰς τὴν κληρώσιον καὶ ἐληφθῶσαν
οἱ ἐξῆς δύο: Ἀθανάσιος Γιαννακόπουλος
ἐν Θεσalonikῇ καὶ Δημήτριος Παπαγγελῆς
ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὁποῖοι ἐνεργήσαν διὰ
τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης 'Ιουλίου.